

the CLASH

▲ PRESSKONFERENS MED CLASH? Köpenhamn juni 1985. JOE STRUMMER lägger ut texten: –Vi är det enda bandet som fortfarande har moral och kämpar och slåss! Med knytnävarna om det behövs!

▲ –Inga frågor, här är det jag som snackar!

▲ –INGA FRÅGOR och INGA BILDER! Jag ska slå upp din Nikon i snoken på dej!

frontfotograf: LARS TORNDAHL

Vem överlever inbördeskriget?

Clash-turnén inställd. Singel och LP uppskjutna på obestämd tid. Sparkade och avhoppade Clash-medlemmar anlitar advokater för att utreda vem som har rätt till gruppsnamnet Clash. SCHLAGERS LARS NYLIN har pratat med Joe Strummer & Co och avger här en lägesrapport.

▲ — Jag är inte ett dugg orolig för livet efter Clash. Då ska jag sälja Clash-tapeter och Clash-gardiner och Clash-badlakan som det ni ser bakom mej. "Clash"-namnet är stryktåligt och det vet konsumenterna.

▲ — Om ni inte är snälla och tysta medan jag babblar på, så släpper vi en trippel-LP på er till hösten! Och sluta peka den där rakapparaten mot mej! Jag var hos frissan innan jag gick hit.

▲ — Om vi ska spela "White riot" imorron? Nej, vi gör inga gamla covers längre. Jaså, är det en Clash-låt? Kan du sjunga några takter för mig...?

▲ — Det kommer att bli en tuff turné om han ska hålla föredrag vid varje presskonferens!

När gitarristen Mick Jones sparkades ur The Clash i september 1983 sas det att han gjorde det pga att han inte längre delade gruppens ursprungliga ideal. I en kommuniké från Clash skivbolag CBS hette det "Joe Strummer och Paul Simonon har beslutat att Mick Jones ska lämna gruppen. De upplever att han glidit bort från gruppens ursprungliga idé."

Mick Jones ville inte alls hålla med. Och han tycks inte göra det idag. 1983 svarade han på kickningen. "Jag tycker verkligen inte att jag tappat idén med Clash och i framtiden kommer jag att fortsätta i precis samma riktning som hittills".

Hösten 1985 svarar han bryskare. Med hjälp av advokat och förre trummisen Topper Hea-

don har han understrukt att han anser sig ha lika stor rätt till gruppsnamnet som Strummer/Simonon. Därför är den turné som i dagarna skulle ha inletts i Storbritannien - och som senare hade nått våra breddgrader - inställd. Inställd är också den LP med Clash som var planerad att släppas till turnén. Liksom singeln "This is England".

Clash är inga nykomlingar i ämnet kontraktsbråk. Sedan dom satte sina signaturer på CBS kontraktsförslag i januari 1977 har dom åtskilliga gånger haft trubbel med rockens juridik. Mest bekant fall är när CBS - mot gruppens vilja - släppte singeln "Remote Control" och Clash svarade med "Complete Control". Ett annat uppmärksammat bråk var när Clash ville komma ifrån sitt CBS-kontrakt och därför började planera såväl dubbel som trippelproduktioner. Att "London Calling" blev en dubbel-

LP var bla påverkat av detta skäl.

Clash har alltid haft förmåga att svara för sig. Joe Strummer har rockens mest välsmorda munläder. Han kan vara en naiv politisk kommentator och Clash må ha fallit ordentligt i rockromantikens fälla 80 - 82, men ingen kan ta ifrån Strummer & Co att dom ofta varit moralens sista bastiljon i den sönderfräta rockfabriken.

När Clash spelade i Roskilde i juni hördes inte ett ord om den förestående krissituationen. Nordens promotor-kung Thomas Johansson på EMA-Telstar i Stockholm - tog hit Clash och han träffade gruppen och deras stridbare manager Kosmo Vinyl i Köpenhamn:

— I Roskilde sas det ingenting om det här. Jag fick tvärtom uppfattningen att allt var löst. Clash var på ett gigantiskt bra humör och såg verkligen fram mot att få ut en ny skiva.

► forts.

– Vi är tillbaka till det vi kämpade mot 1977!

(Joe Strummer)

▲ ... och medan vi mödosamt har kämpat oss fram till 1977 har ni i massmedia suttit kvar och skrivit ner allt vi hasplat ur oss, och som ett tack för ert tålmod skulle jag vilja hålla ett litet tacktal som representant för gruppen Clash osv, osv. . .

KAOTISK PRESSKONFERENS

Clash "gigantiskt" goda humör avspeglade sig i Danmark mest i en klassisk presskonferens. Inför ett femtiotal journalister på Galleri Arbaek i centrala Köpenhamn höll gänget en show som gjorde att några journalister jublade. Medan andra - som hellre vill att presskonferenser ska vara öl, jordnötter och stilla svar på centrala frågor om nästa singel, nya gitarren, favoritölet - tyckte att det var en påfrestande tillställning.

"Vi talar om skivplaner och turnéer när det är dags för dom. Nu är vi här för att visa upp att punken lever" ropade Strummer så att hans morotsfärgade mohikanrand vibrerade. Han talade den gången betydligt hellre om England, moral och Thatcher:

–Gruvstrejken visade att vår regering, vår poliskår och vår armé inte är dom mysiga killar som sen tidigare bilden varit. När dom satte in armén mot oskyldiga bilister på väg genom strejkdistriktet visade Thatcher för "de vanliga människorna" vilka hon egentligen är anställd av. Det tror jag är den viktigaste segern med strejken. Vi i städerna som upplevt raskravaller och polisövergrepp visste det här - nu vet även den engelska landsorten. Inte så att Neil Kinok och Labour är något fantastiskt alternativ. Jag drömmer inte om Kinnok på nätterna, men han kommer att vinna nästa val eftersom alternativet kommer att vara uttraderat.

Dagen efter konferensen gjorde Clash en rasande spelning inför 50.000 lördagsupprymda Roskildebesökare. Ett set som mest innehöll alla klassiker bemöttes avvaktande av pressen medan fansen jublade.

Det spelar ingen roll om Clash är dogmatiker, bluffrebeller, föredettingar, pragmatiker, naiva eller kuliss-spelande. När dom rasar och larmar i "Garageland" eller "London Calling" så upplever rockgruppen som fenomen några ögonblick av renässans.

Rockgruppen - denna snart hopplösa elefant där fyra eller fem viljor ska skenbart enas - kommer inte att leva många år till, det har människor som Paul Weller upptäckt. Men

Clash blundar inför den bilden. Dom invaderar helt enkelt scenen som en enda sammanhållen kraft. Precis som Imperiet får dom denna överkliga - konstruerade - situation att fungera.

Vi har kommit till Roskilde för att visa hur man kan höja moralen. Inte konstnärlig moral, inte etisk moral, utan mänsklig moral. Den här branschen behöver en högre moral, politiken behöver en högre moral, världen behöver en högre moral. Vårt vapen är bättre musik och viktigare texter. Var är rocken på väg? Vi är tillbaka till det vi kämpade mot 1977. Kolosserna, jättefestivalerna, kolsyreshön, fanfarerna.

Presskonferensen är ett välregisserat övergrepp. Journalisterna får inte en chans att följa upp sina frågor. Men det är anarki i koppel, för managern Vinyl vet precis vilka vinkar som behövs för att alla ska få sitt utan att han och Clash ska ha släppt till något. Clash lämnar presskonferensen i en Mercedes Cabriolet med silvermetallic lackering.

Thomas Johansson tror att det är överdrivet att avskrika Clash beroende på det som nu skett:

–Jag tror definitivt att Clash kommer att överleva. Clash är Clash och rocken behöver spännande ledstjärnor. Dom måste lösa problemet för sin egen skull och publikens.

–VI HAR HAFT VÅR SKITPERIOD!

Det finns i nuläget inga nya planer uppsatta för Clash. Vare sig gällande skivorna eller turnén. Vad gäller singeln "This is England" är detta kanske ingenting att sörja över. Låten som fanns med redan på fjolårets vårturné - när Clash presenterade nya medlemmarna Pete Howard (trummor), Vince White (kompgitarr) och Nick Sheppard (sologitarr) - är en föga märkvärdig sak med upprepade hejarklackrefränger över ett tungt beat. Men LPn - som avser att följa upp "Combat Rock" från 1982 (det är inte bara John Fogerty som tar tid på sig!) - är ett oskrivet och spännande kort. Ska Clash fortsätta larma som i Roskilde eller ska dom göra samma tvära kast som mellan 'Sandinista' och 'Combat Rock'. Det är frågan. I en

intervju 1984 sa Joe Strummer:

–Vi går bakåt just nu, tillbaka till dit vi gick fel, sen går vi framåt igen.

Han talade då mest om "De förlorade åren" 80-82 då Clash satt fast som en kanin i en snara. Man hade greppats av rockmyten - droger, herrgårdar, bråk, rättgångar och ju mer Clash sprattlade för att komma ur - ju fastare blev greppet.

Allt slutade med att Joe Strummer försvann till Paris precis när en lång Storbritannien-turné skulle inledas. Han hittades några veckor senare och har sedan dess levt ett betydligt stabilt och mer genomtänkt liv. I Roskilde sa han:

–Vi har haft vår skitperiod. Vi har haft vår period när vi trodde att vi var först musiker sedan konstnärer - det kan bara gå åt helvete när en rockmusiker tror att han är konstnär!

Höjdpunkten på Clash senaste skivupplaga 'Combat Rock' är "Straight To Hell". Där berättar Joe Strummer:

"As railheaded towns feel the steel mills rust/Water froze in the generation, clear as winter ice/This is your paradise. . ./It could be anywhere, most likely would be any frontier/Any hemisphere - no mans land/And there aint no asylum here/Go straight to hell boys. . ."

Clash befinner sig vid deras front just nu. Jag tror att rocken behöver Clash. Vinner advokaterna det här bråket har den uppkäftiga rockmusiken på allvar tagit på sig kostymerna.

I Roskilde sa Joe Strummer om Bob Geldof:

–Han vågade inte släppa in mig på "Live Aid". Han vet att det finns en röst ur punkgenerationen som talar högre, mer genomtänkt och vettigare än han - det är jag.

Rockmusiken måste för att överleva - i be-teckningen *betyda något* uppröra folk.

Hur många *älskar* Foreigner?

Hur många *hatar* Spandau Ballet?

Hur många bryr sig inte? Gissningsvis får det sista alternativet flest röster. Det borde inte vara så.

Clash krig är inte bara deras eget. ●

the CLASH

▲ PRESSKONFERENS MED CLASH? Köpenhamn juni 1985. JOE STRUMMER lägger ut texten: –Vi är det enda bandet som fortfarande har moral och kämpar och slåss! Med knytnävarna om det behövs!

▲ –Inga frågor, här är det jag som snackar!

▲ –INGA FRÅGOR och INGA BILDER! Jag ska slå upp din Nikon i snoken på dej!